

6.

Barbara

De tocht was zwaar, de hitte drukkend. Het water van de rivier stond laag, erg laag. Ze had verwacht dat het peil rond deze tijd, ondanks de warmte, hoger had moeten staan. Het zand vond zijn weg gemakkelijk door haar open schoenen die ze had verwisseld voor haar geliefde kistjes en maakte het nagenoeg ondoenlijk om hun koffers achter zich aan te slepen. Zweet liep in straaltjes over haar hoofd. Achter haar hoorde ze Van Lier puffen en hijgen. Hij leek veel meer moeite te hebben met de tocht dan zij. Ze vertraagde haar tempo. Een kleine drie uur waren ze nu onderweg en hopelijk op de helft van de route. Ze begon zich zorgen te maken om Van Lier. Had ze er wel goed aan gedaan om erop te staan te vertrekken? Hij leek met elke stap harder te gaan hijgen en was helemaal doorweekt van het zweet. 'Aak?' vroeg ze bezorgd. 'Gaat het wel? Moeten we even ergens rusten?'

De man mompelde iets en hield halt. Hijgend plaatste hij zijn handen op zijn knieën en boog uitgeput voorover. Uit zijn mond kwam een lange sliert dik slijm dat halverwege in de lucht bleef bungelen. Barbara liep op hem af, gaf hem een arm en dwong hem voorzichtig naar de rivier, of wat daar nog van over was. Naast het pad liep een diepe geul, waar nog net een klein helder stroompje zichtbaar was. Bij de rivier zakte Van Lier in elkaar. Op handen en knieën zocht hij steun aan de grond. Toen vloemde ook de kracht uit zijn armen weg en viel zijn grote zware lijf in het hete zand. Barbara probeerde hem nog overeind te houden, maar de man was veel te zwaar.

'Aak!' riep Barbara geschrokken en plofte naast hem neer op de oever. Hij was niet meer bij bewustzijn. 'Shit!' riep ze in paniek. Wat moest ze nu? Water, ik heb water nodig. Snel haalde ze één van de al lege flesjes uit haar rugzak en snelde naar de rivier. Zo goed en zo

kwaad als het ging, vulde ze het flesje en rende terug naar Van Lier. Ze liet het leeglopen over zijn hoofd en nek en ging terug om het flesje opnieuw te vullen. De andere flesjes met water hield zij achter om later nog te kunnen drinken. Voorzichtig draaide ze hem op zijn zij. Ze knoopte haar hoofddoek los en legde hem over zijn gezicht als extra bescherming tegen de zon.

Nog eenmaal zou ze het proberen. Verwoed toetste ze het nummer in van de projectcoördinator. Wederom ging haar mobiel niet eens over. Wild zwaaide ze met haar armen door de lucht in de hoop een streepje bereik te krijgen, maar dat was natuurlijk onzin. Dit gebied was te afgelegen. 'Godverdomme!' Kwaad smeed Barbara haar mobieltje in het zand. 'Het is toch niet te geloven!' Met tranen in haar ogen van wanhoop en woede liep ze terug naar Van Lier, die nog steeds onbeweeglijk op de grond lag. Voorzichtig controleerde ze zijn polsslag, goot nog wat water over zijn gezicht en depte zijn lippen. Er zat niets anders op dan te wachten tot hij weer bij bewustzijn zou komen, of tot er toevallig iemand langs zou rijden die hulp kon bieden. Ze nam plaats naast de man en zonk weg in gedachten. Waarom had ze dan ook per se moeten gaan lopen? Waarom kon ze het geduld niet opbrengen om samen met Aak op hun vervoer te wachten? Hij, zich bewust van de risico's, had in eerste instantie bij het station willen blijven. Zij voorzag nooit risico's, leek het wel. En als ze die wel zag, dan wuifde ze de twijfels weg en ging vol voor datgene wat ze voor ogen had. Het had haar ver gebracht, maar nu verfoeide ze zichzelf.

Gekuch haalde haar uit haar gedachten, Aak kwam eindelijk weer bij kennis. Bezorgd liet Barbara zich naast Van Lier zakken en hielp hem te gaan zitten. Daas en gedesoriënteerd keek hij om zich heen.

'Hoelang ben ik weggeweest?' klonk het schor.

'Meer dan twee uur. De zon is al bijna onder. Hier, drink wat.' Barbara duwde hem een flesje met water in zijn handen. 'Die stembanden van jou kunnen wel wat vocht gebruiken.'

Terwijl er een flauwe glimlach op zijn gezicht verscheen, bracht hij het flesje naar zijn mond. Gulzig dronk hij het tot de laatste druppel op. 'Ik hoop dat we nog meer hebben.'

‘Niet heel veel meer, maar als we niet te lang wachten, dan redden we het er wel mee tot aan het dorp.’ Zwijgend bleven ze een tijdje naast elkaar zitten tot de zon volledig achter de horizon was verdwenen. Onzeker en haar woorden afwegend keek Barbara naar haar metgezel die gelukkig weer wat kleur op zijn gezicht had gekregen.

Voor ze wat kon zeggen nam Van Lier het woord. ‘Ik weet het, we moeten zo snel mogelijk weer verder en je wilt weten of ik daar al toe in staat ben.’

Barbara knikte voorzichtig. ‘Alleen als het kan hoor, alleen als jij je goed genoeg voelt. Als we moeten blijven tot je aangesterkt bent, dan blijven we.’

‘Ik zal wel moeten. We kunnen hier niet eeuwig blijven zitten.’

Barbara knikte begrijpend en probeerde opnieuw haar woorden te vinden. ‘Aak... Ik...’

‘Maak je geen zorgen. Ik voel me al een stuk beter. Doe mij een lol en pak mijn jasje uit mijn koffer. Daar zit iets in wat ik nodig heb voor we verder gaan.’

Snel liep ze naar zijn koffer en haalde daar het jasje uit dat hij na de treinreis zorgvuldig in zijn koffer had opgeborgen. Nieuwsgierig naar waar Van Lier op doelde, gaf ze hem het aan. De man zocht naar de juiste jaszak, haalde er triomfantelijk zijn sigaren uit en stak er tot haar verbazing één op. Hoe kon hij nu zin hebben in zo’n onding? Zeker nu zijn ademhaling eindelijk weer normaal was geworden. Afkeurend keek ze hem aan. Brommend haalde hij zijn schouders op en genoot van zijn sigaar. Althans, dat probeerde hij, want ze zag heus wel dat het inhaleren hem pijn en moeite kostte. Intussen zou ze voor de zekerheid nog wat flesjes met water vullen. Ze zouden zo goed als zeker het dorp bereiken voor de zon hoog aan de hemel zou staan, maar je wist het maar nooit.

Moeizaam kwam Van Lier omhoog, leunde even op zijn knieën en liep toen met nieuwe verzamelde kracht naar haar toe. ‘Zo, ik ben er klaar voor.’

‘Goed. Dan gaan we.’ Samen vervolgden ze hun door de maan verlichte pad langs de rivier.